

วันนี้เรากำลังดำเนินการต่อในชุดของเราในภาษาฮีบรู

ซึ่งเป็นจดหมายที่เขียนถึงคริสเตียนชาวฮีบรูที่ดูเหมือนจะประสบกับการล่อลวงให้ล่องลอยกลับไปสู่วิถีทางศาสนาเก่าและระบบเก่าของพวกเขา ฮีบรูยังคงขับเคลื่อนกลับบ้านว่าพระเยซูทรงเป็นหนทางที่ดีกว่า ทุกสิ่งในวิธีเก่าซึ่งได้ไปและได้รับการเติมเต็มโดยพระเยซูคริสต์ นั่นคือข้อความที่ถ่ายทอดในฮีบรู

และข่าวสารนี้ถูกผลักดันให้กลับบ้านเป็นพิเศษในหลายทศวรรษเกี่ยวกับงานและบทบาทของมหาปุโรหิตและความหมายต่อผู้คนอิสราเอล ตอนนี้ นี่อาจฟังดูแห้งหรือไม่เกี่ยวข้องกับหูของเรา

พวกเราส่วนใหญ่ไม่ถูกล่อลวงให้กลับไปหามหาปุโรหิตชาวฮีบรูหรือพระวิหารเพื่อทดแทนพระเยซู

แต่มันย่ำแย่ในทางปฏิบัติสำหรับเรา เพราะเราทุกคนรู้สึกถึงแรงดึงดูดไปสู่สิ่งที่คุ้นเคย สบายใจ จับต้องได้ และอยู่ในการควบคุมของเราสำหรับจุดประสงค์และความหมายในชีวิต

บางคนแสวงหาการปลอมโยนในอารมณ์ของประสบการณ์ทางวิญญาณบนยอดเขา

และพยายามกลับไปสู่ความรู้สึกนั้นอย่างต่อเนื่อง สำหรับคนอื่น ๆ

มันคือความตื่นเต้นของความสำเร็จในที่ทำงานหรือในงานอดิเรก เช่น รางวัล การยอมรับ แม้กระทั่งรางวัลทางการเงิน และเราเริ่มค้นหาตัวตนของเราในสิ่งที่เราทำ นี่คือ "พระวิหาร" และ "มหาปุโรหิต"

สมัยใหม่ที่ผู้คนหันไปหาทุกวันนี้เพื่อค้นหาความหมายและความหวัง เป็นต้น

ดังนั้น เรามาดูข้อพระคัมภีร์ของวันนี้ ซึ่งจริงๆ แล้วมีสองข้อ ข้าพเจ้าต้องการอ่าน **4:14-16**

แล้วเราจะเปิดไปอ่านตอนท้ายของบทที่ 7 นี่คือพระวจนะของพระเจ้ากับคุณและฉันในวันนี้

คำแรกที่เราได้รับคือ "ดังนั้น" นี่เป็นคำที่สามจากสามคำว่า "ดังนั้น" ในบทที่ 4

และเป็นคำที่สะสมมากที่สุดในการบรรดาทั้งสาม โดยเชื่อมโยง กลับไปที่ 2:17

นั่นคือจุดที่ฮีบรูอธิบายถึงความจำเป็นที่พระเยซูจะกลายเป็นมนุษย์เพื่อที่พระองค์จะได้กลายเป็นมหาปุโรหิตที่เมตตาและชื่อศักดิ์และทำการชดใช้บาปของผู้คน เป็นที่ที่แนวคิดเรื่องพระเยซูในฐานะ "มหาปุโรหิต"

ของเราถูกนำมาใช้เป็นครั้งแรก และเรารู้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน

ในตอนท้ายของบทที่ 4 เราได้รับบทสรุปว่านั่นหมายความว่าอย่างไร:

พระเยซูทรงสามารถเห็นอกเห็นใจความอ่อนแอของเราได้เพราะพระองค์ถูกล่อลวงเช่นเดียวกับเรา
พระเยซูทรงใช้ชีวิตแบบมนุษย์อย่างเต็มที่และเข้าใจความหมายของการเป็นมนุษย์

ในแง่หนึ่งเขาไม่จำเป็นต้องเป็นมนุษย์เพื่อรู้ประสบการณ์ของเรา ท้ายที่สุดพระเยซูทรงสร้างเรา อย่างไรก็ตาม
ในการเป็นมนุษย์ มีการระบุและความเข้าใจในประสบการณ์ของมนุษย์ที่ทำให้เราเข้าถึงเขาได้มากขึ้น
มีความไว้วางใจที่สร้างขึ้น มีความเกี่ยวข้อง มีความรู้สึก ว่า "พระองค์ทรงทำให้เราเข้าใจ"

เพราะพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นกับเรา แต่ถึงแม้เขาจะประสบกับการล่อลวง แต่เขาก็ยังคงปราศจากบาป ไม่มีตำหนิ
นี่คือสิ่งที่ทำให้เขาเป็นลูกแกะที่เสียสละครั้งเดียวสำหรับทุกคนที่ตอบสนองความต้องการของพันธสัญญาเดิมที่ให้เครื่อง
บูชาที่ไร้มลทินเพื่อการชดใช้บาป

ทั้งหมดนี้ทำให้เราเข้าหาเขาด้วยความมั่นใจ ข้อ 16 กล่าวว่าเราอาจ เข้าใกล้ "บัลลังก์แห่งพระคุณ" ด้วย ความมั่นใจ
บัลลังก์ไม่ได้ถูกอธิบายว่าเป็นบัลลังก์แห่งการพิพากษา แต่เป็นบัลลังก์แห่งพระคุณ
นี่เป็นการผกผันที่น่าทึ่งจากวิถีคิดแบบเก่าของพวกเขา

**ในระบบโมเสส—ในพันธสัญญาเดิม—การเข้าใกล้หีบพันธสัญญาโดยไม่มีคนกลาง
(โดยไม่มีปุโรหิตยืนอยู่ระหว่างคุณกับพระเจ้า) หมายถึงความตาย**

หีบนั้นอยู่ในห้องชั้นในสุดของพลับพลาและต่อมาเป็นพระวิหาร ฝาของมันบางครั้งเรียกว่าบัลลังก์เมตตา
แต่เป็นสถานที่ที่พวกเขาเชื่อว่าการสถิตอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าหยุดพักและที่ซึ่งการพิพากษาบาปได้รับการกล่าวถึงผ่านก
การเสียสละ มิเพียงมหาปุโรหิตเท่านั้นที่สามารถเข้าไปที่นั่นได้ และถึงกระนั้นก็เพียงปีละครั้ง
ตามพิธีกรรมการชำระล้างที่แม่นยำและแต่งกายอย่างถูกต้อง เพื่อถวายเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาปของผู้คน

แต่ฮีบรู 4:16 กล่าวว่าบัลลังก์ที่เราเฝ้าอยู่ตอนนี้ไม่ได้ถูกกำหนดโดยการพิพากษา แต่โดยพระคุณ และที่สำคัญ
เราไม่จำเป็นต้องมีคนกลางทางโลกเข้าหามัน

เราสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรงเพราะพระเยซูทรงทำให้ทุกสิ่งในระบบเก่าสำเร็จ

ฉันต้องการสรุปบทที่ 5 และ 6 โดยสังเขป แล้วรับรายละเอียดเพิ่มเติมเล็กน้อยเกี่ยวกับบทที่ 7
ก่อนที่เราจะดูข้อปิดของบทที่ 7 บทที่ 5

อธิบายคุณสมบัติและบทบาทของมหาปุโรหิตภายใต้พันธสัญญาเดิมและแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงทำบทบาทนั้นให้เกิ
ดสัมฤทธิ์ผลอย่างสมบูรณ์แบบอย่างไร ในตอนท้ายของบทผู้เขียนตำหนิผู้อ่านสั้น ๆ

สำหรับความไม่บรรลุนิติภาวะทางจิตวิญญาณของพวกเขา บทที่ 6 เดือนเกี่ยวกับอันตรายของการหันหลังให้พระเยซู แต่ยังให้ความมั่นใจกับพวกเขาด้วยว่าผู้เขียนมั่นใจว่าสิ่งนี้ไม่ได้อธิบายถึงพวกเขาในท้ายที่สุด

บทที่ 7 นำร่างลึกลับจากปฐมกาล 14: เมลคีเซเดค ปฐมกาลพูดเกี่ยวกับเขาน้อยมาก

ไม่มีลำดับวงศ์ตระกูลของเขาที่เคยบันทึกไว้ — ไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย ไม่มีสายตระกูล ปฐมกาล 14:18-20

กล่าวถึงเขาดังนี้: "แล้วเมลคีเซเดคกษัตริย์แห่งซาเล็มก็นำขนมปังและเหล้าองุ่นออกมา

เขาเป็นปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุด และเขาอวยพรอับราม [อับราฮัม] จากนั้นอับรามก็ให้หนึ่งในสิบของทุกอย่างแก่เขา"

(ปฐมกาล 14:18-20)

ดังนั้น เมลคีเซเดคจึงมีอันดับเหนือกว่าอับราฮัม — คนที่น้อยกว่าจะได้รับพรจากผู้ยิ่งใหญ่เสมอ

และอับราฮัมจ่ายส่วนสิบให้เขา ซาเลมเป็นเมืองที่ต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อเยรูซาเล็ม เมลคีเซเดคเป็นกษัตริย์ของมัน

และในขณะที่เดียวกันก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด

เขาคำรงตำแหน่งทั้งสองเพราะอยู่ก่อนโมเสสและพันธสัญญาของโมเสส

และก่อนระบบการนมัสการของเลวีอย่างเป็นทางการที่กำหนดฐานะปุโรหิตในพันธสัญญาเดิมตามที่เรามักจะคิด

ความจริงที่ว่าเขาไม่ใช่ชาวเลวีเป็นสิ่งสำคัญ — ยังไม่มีชาวเลวี (12 เผ่าของอิสราเอล — ซึ่งชาวเลวีเป็นเผ่าหนึ่ง —

ยังไม่ได้รับการสถาปนา ณ จุดนี้) ความจริงที่ว่าเขาเป็นทั้งปุโรหิตและกษัตริย์ก็มีความสำคัญเท่าเทียมกัน

เพราะพันธสัญญาของโมเสสจะแบ่งบทบาทเหล่านั้นอย่างเคร่งครัดในภายหลัง กษัตริย์ที่พยายามทำหน้าที่เป็นปุโรหิต

หรือปุโรหิตที่พยายามปกครองในฐานะกษัตริย์ กำลังก้าวล่วง —

และพันธสัญญาเดิมบันทึกผลร้ายแรงสำหรับผู้พยายาม (เหมือนกษัตริย์ซาอูล) แต่พระเยซูทรงรวมทั้งคู่เข้าด้วยกัน

บวกกับตำแหน่งผู้เผยพระวจนะ ในพระองค์เอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะคาดการณ์ไว้

เราจะกลับมาที่เรื่องนั้นในอีกสักครู่

ดังนั้นเมลคีเซเดคจึงมีความสำคัญ แม้ว่าเขาจะได้รับหมึกน้อยมากในพันธสัญญาเดิม เขาเป็นปุโรหิตที่ไม่ใช่ชาวเลวี

และเป็นกษัตริย์ ฮีบรูยกเขาขึ้นมาเพราะเขาทำหน้าที่เป็นแบบอย่างของพระเยซูผู้เป็นทั้งมหาปุโรหิตและกษัตริย์ของเรา

และสำหรับใครก็ตามที่อาจโต้แย้งว่ามหาปุโรหิตที่ถูกต้องตามกฎหมายต้องมาจากตระกูลเลวี ฮีบรูก็ชี้ไปที่เมลคีเซเดค:

ปุโรหิตที่ไม่ใช่ชาวเลวีที่แม้แต่อับราฮัมก็ให้เกียรติ ระบบเลวีไม่เคยมีคำพูดสุดท้ายว่าฐานะปุโรหิตจะเป็นอย่างไร

สดุดี 110 ทำให้สิ่งนี้ชัดเจน เขียนขึ้นหลายศตวรรษหลังจากฐานะปุโรหิตของเลวีได้รับการสถาปนาอย่างดี สดุดี

110 ประกาศปุโรหิตที่กำลังจะมาถึงในลำดับที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง — ไม่ใช่เชื้อสายเลวี

แต่อยู่ในลำดับของเมลกีเซเดค ฮีบรูบทที่ 7 อ่างถึงสคูตินี่สองครั้ง (ข้อ 17 และ 21)
เป็นประจักษ์พยานในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าตรัสถึงปุโรหิตที่จะอยู่เหนือระบบเลวีโดยสิ้นเชิง

ข้อโต้แย้งชี้ให้เห็นว่า:

ถ้าฐานะปุโรหิตของเลวีเพียงพอแล้วเหตุใดพระคัมภีร์จึงประกาศการทดแทน? การดำรงอยู่ของสคูติ 110
เป็นหลักฐานว่าระบบเก่ามีไว้เพื่อชี้ไปข้างหน้าถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าเสมอ ฮีบรูอ้างว่าพระเยซูเป็นใครบางคน
ซึ่งนำเราไปสู่ส่วนที่สองของพระคัมภีร์ของเรา: ฮีบรู 7:23–8:2

ข้อ 23 เตือนเราว่าปุโรหิตคนก่อนเป็นมนุษย์ธรรมดาที่ตายและต้องถูกแทนที่ แต่ข้อ 24
กล่าวว่าเพราะพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ตลอดไป "ไม่จำเป็นต้องมีผู้สืบทอด"

สำหรับผู้ที่คุ้นเคยกับเทววิทยาคาทอลิกสิ่งนี้ช่วยอธิบายว่าเหตุใดคริสตจักร โปรเตสแตนต์จึงมีศิษยาภิบาลมากกว่านักบวช
ศาสนศาสตร์คาทอลิกสอนว่าในศีลมหาสนิท — สิ่งที่ชาวคาทอลิกเรียกว่า "มิสซา" —
ขนมปังและไวน์กลายเป็นพระวรกายและพระโลหิตของพระคริสต์
และมิสซาเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นการเสียสละที่ดำเนินการโดยนักบวช

โปรเตสแตนต์เข้าใจศีลมหาสนิทต่างกัน เราเชื่อว่าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่อย่างแท้จริง แต่ทางวิญญาณ—
ไม่ใช่ทางร่างกาย—และศีลมหาสนิทประกาศสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วแทนที่จะเสียสละซ้ำ
นั่นเป็นเหตุผลที่เราไม่เรียกศิษยาภิบาลว่า "นักบวช" และนั่นเป็นเหตุผลที่เราไม่เรียกโต๊ะศีลมหาสนิทว่าแท่นบูชา
ไม่มีการเสียสละ

และคุณแจสำคัญในการทำความเข้าใจสิ่งนี้อยู่ในข้อ 27 เมื่อเราอ่านว่า

"พระองค์ทรงถวายเครื่องบูชาเพื่อบาปของพวกเขาครั้งเดียวเมื่อพระองค์ถวายพระองค์เอง" (ฮีบรู 7:27)

"ครั้งเดียวสำหรับทั้งหมด" เป็นคำภาษากรีก **ephapax** พูดกับฉัน: ephapax ไม่ใช่ "Equifax"

พระเยซูไม่ได้ตรวจสอบคะแนนเครดิตของเรา แต่เป็น ephapax คำนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในบทที่ 9 และ 10

ซึ่งมีการพูดซ้ำประเด็นเดิม: การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นการเสียสละครั้งเดียวสำหรับทุกคน

มันเป็นที่สุดและเพียงพอ ไม่เหมือนกับประเด็นที่กล่าวถึงในฮีบรู การเสียสละของพระองค์ไม่จำเป็นต้องทำซ้ำ

สิ่งนี้ยังเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่อง "ฐานะปุโรหิตของผู้เชื่อทุกคน" วลีนี้มาจาก 1 เปโตร 2

และสะท้อนย้อนกลับไปถึงอพยพ 19 ที่อิสราเอลถูกเรียกว่าอาณาจักรของปุโรหิต

แนวคิดก็คือตอนนี้ผู้เชื่อทุกคนสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรงผ่านผู้ไกล่เกลี่ยเพียงคนเดียว—พระเยซูคริสต์ ไม่มีอุปสรรคที่เป็นมนุษย์ ไม่มีคนกลางทางโลก ที่ยืนอยู่ระหว่างคุณกับบัลลังก์แห่งพระคุณ

งานของศิษยาภิบาลของคุณไม่ใช่การเข้าถึงพระเจ้าในนามของคุณหรือเสียดสละในนามของคุณ

แต่งงานของศิษยาภิบาลของคุณคือการช่วยให้คุณเข้าใจและใช้การเข้าถึงที่คุณมีอยู่แล้วในพระคริสต์

นี่คือเหตุผลที่ในเทววิทยาและการนมัสการโปรเตสแตนต์เรานั้นพระวาทะของพระเจ้า — พระคัมภีร์ —

และการเทศนาพระวาทะของพระเจ้า

นี่คือวิธีที่ประชากรของพระเจ้าได้รับการสนับสนุนในศรัทธาและเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติศาสนกิจในฐานะ

"ฐานะปุโรหิตของผู้เชื่อทุกคน"

ข้อพระคัมภีร์สองสามข้อแรกของบทที่ 8 สรุปรประเด็นหลัก: เรามิมีมหาปุโรหิต

และเขาไม่ได้ปฏิบัติศาสนกิจในพระวิหารบนแผ่นดินโลก แต่ในสวรรค์เอง

และพระองค์ทรงปรนนิบัติอยู่ตลอดเวลาเพราะพระองค์ประทับที่พระหัตถ์ขวาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในสวรรค์

ทั้งหมดนี้หมายความว่าอย่างไร? ฉันคิดว่ามีสามสิ่ง และเราได้พูดคุยกันแล้ว แต่ขอให้ชัดเจนในตอนท้าย

ประการแรกพระเยซูทรงเข้าใจคุณ เขาใช้ชีวิตแบบมนุษย์ เขาถูกล่อลวง เขาได้รับความทุกข์ทรมาน

เขาประสบกับความเจ็บปวด ความเหนื่อยล้า และความเศร้าโศก

ข้าพเจ้านึกถึงอาจารย์เซมินารีของเราเมื่อแควนกับข้าพเจ้าอยู่ในเซมินารี

มีบางคนที่เคยรับใช้หรือแม้กระทั่งยังคงรับใช้ในคริสตจักรในบทบาทอภิบาล และคนอื่นๆ

ที่ใช้เวลาทั้งอาชีพในแวดวงวิชาการ — พวกเขาไม่เคยเป็นศิษยาภิบาล

อาจารย์ที่เป็นศิษยาภิบาลสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับบริบทของพันธกิจในแบบที่คนอื่นไม่สามารถทำได้

มันเป็นมากกว่าทฤษฎีสำหรับพวกเขา—พวกเขาใช้ชีวิตตามนั้น พระเยซูไม่ใช่แค่ทฤษฎีเท่านั้น เขาใช้ชีวิตอยู่

ดังนั้นเมื่อเรามาหาพระองค์ ก็มีความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจอย่างแท้จริง

ประการที่สอง คุณสามารถเข้าถึงพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผ่านทางพระเยซู

ซึ่งหมายความว่า**คุณได้รับความช่วยเหลือที่แท้จริง** พระเยซูทรงเป็นคนกลาง มหาปุโรหิต

และคุณไม่ต้องการสิ่งอื่นใดเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้าและเชื่อมต่อกับพระองค์

นี่ไม่ได้หมายความว่าเราเป็นคริสเตียนอันธพาลทุกคนทำในสิ่งที่เราทำในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า

แต่เราเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ โดยมีพระเยซูเป็นประมุข
 และเราทำงานร่วมกันภายใต้การกำกับดูแลของพระองค์
 แต่ผู้เชื่อทุกคนสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรงผ่านทางพระคริสต์ ไม่จำเป็นต้องมีผู้ไกล่เกลี่ย
 เราสามารถเข้าใกล้บัลลังก์แห่งพระคุณด้วยความมั่นใจ—ไม่ใช่เพราะสิ่งที่เราทำ
 แต่เป็นเพราะสิ่งที่พระเยซูทรงทำครั้งเดียวสำหรับทุกคน

ประการที่สาม เราจะไม่ต้องการปฏิเสธคนอื่นมาไกล่เกลี่ยให้เรา พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ในนิรันดร์
 ประทับที่พระหัตถ์ขวาของพระผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระองค์ทรงเพียงพอแล้ว ไม่มีการสืบทอดต่อจากเขา
 ไม่มีใครมาในภายหลังและพูดว่า "ตอนนี้ฉันรับผิดชอบและกฎก็เปลี่ยนไป"
 สิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จจะคงอยู่ตลอดไป ดังที่พระเยซูตรัสจากไม้กางเขนว่า "เสร็จแล้ว"

ดังนั้น คุณสามารถเข้าหาพระเจ้าด้วยความมั่นใจผ่านทางพระเยซู และคุณไม่ต้องการใครอีก
 เราเข้าหาด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน ใจแล้ว
 แต่ด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงต้อนรับคุณเพราะพระเยซูผู้ไกล่เกลี่ยของเรา หากคุณกำลังทุกข์ทรมานหรือเศร้าโศก
 พระองค์ทรงเข้าใจ เขาเคยอยู่ที่นั่น
 หากคุณกลับไปทำงานหรืองานอดิเรกหรือรางวัลจากผู้อื่นและกลับไปหาพวกเขาเพื่อค้นหาความหมาย จุดประสงค์
 หรือความมั่นใจและความหวัง... เรากำลังขอสิ่งเหล่านั้นมากเกินไป และต้องการพระเยซูแทน
 พระองค์ทรงเป็นผู้ที่นำเราไปสู่ที่ประทับของพระเจ้า เขาเพียงพอและดูแลทุกอย่างครั้งเดียว

และพระองค์ทรงเชื่อเชิญให้เราวางใจพระองค์ตั้งแต่ตอนนี้
 เพื่อวันหนึ่งเราจะได้อยู่เฉพะพระพักตร์พระองค์และบัลลังก์แห่งพระคุณของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ชั่วนิรันดร์
 มาอธิษฐานกันเถอะ... อาเมน